

ΤΟ ΓΕΝΕΘΛΙΟΝ ΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

ΙΑ' Μαΐου... Τη ατή ημέρα επιτελείται η ανάμνησις τῶν γενεθλίων, ἴσθι ἐγκαινίων τῆς θεοφυλάκτου καὶ θεομεγαλύτου Κωνσταντινουπόλεως, τῆς ἐξαιρέτως ἀνακειμένης τῆ προστασίῃ τῆς Παναχράντου Θεοποιῆς ἡμῶν Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας καὶ ὄπ' αὐτῆς διασωζομένης.

Πράγματι ἀπὸ τῆς 11ης Μαΐου τοῦ 330 ἡ Ἐκκλησία ἡμῶν τιμᾷ κατ' ἔτος τὰ γενέθλια τῆς Θεοφυλάκτου πόλεως ὀπῆκουσα εἰς αὐτοκρατορικὸν διάταγμα, τὸ ὁποῖον ἐξέδωκεν ὁ Κωνσταντῖνος, ὅταν ἐπάνω εἰς τὰ εῤῥείπια τοῦ παλαιοῦ Βυζαντίου ἐκτίσει τὴν νέαν πρωτεύουσαν τοῦ Ρωμαϊκοῦ Κράτους, τὴν Νέαν Ρώμην, ἡ ὁποία ἐπέπρωτο νὰ εἶναι ἡ «ἐλπὶς καὶ χαρὰ πάντων τῶν Ἑλλήνων» καὶ «καύχημα πάσι τοῖς ὀσίν ὀπὸ τὴν τοῦ ἡλίου ἀνατολήν».

Ἡ παράδοσις συνδέει τὴν Κωνσταντινούπολιν μὲ χιλίους θρόλους, ὅπως ἀξίζουν διὰ μίαν πόλιν, ἡ ὁποία πλὴν τῶν τῶσων τῆς φυσικῶν προτερημάτων ἔχει νὰ ἐπιδείξη καὶ ἱστορίαν πλήρη σοδαρῶν γεγονότων ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνας.

Πρώτος ἱδρυτὴς τῆς φέρεται ὅτι εἶναι ὁ Βύζας, ὁ ὁποῖος κατὰ τὴν μυθολογίαν μὲν εἶναι υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς κόμης Κερειάσης, θυγατρὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἰῶος τοῦ Ἰνᾶχου, κατὰ τὴν ἱστορίαν δὲ εἶναι ἡ Βασιλεὺς τῆς Θράκης αὐτευχθεὶς τὴν κόρην τοῦ παρὰ τὴν Θράκην Τοπάρχου Φειδαλείου ἢ πατριῆος τῶν Ἀργείων, ὁ ὁποῖος ὠδήγησεν ἐκεῖ μεγάλην ἀποικίαν ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος κατὰ τὸ 657 π. Χ. Ἡ τελευταία πληροφορία αὗτη καὶ μὲ ἐνα χρησὶμὸν τοῦ Μαντείου, ἀπὸ τὸν ὁποῖον καταδηλοῦται ἡ πλεονεκτικὴ θέσις τοῦ Βυζαντίου. Λέγουσι λοιπὸν ὅτι ὁ Βύζας πρὶν κτίσῃ τὴν πόλιν, πού εἶλασε καὶ τὸ ὄνομά του, ἀπηρώθουν ἐρώτημα εἰς τὸν Ἀπόλλωνα, τὸ δὲ Μαντεῖον ἐχρησιμοδότησεν ὡς ἑξῆς:

«Ὀλβίοι οἱ κείνην ἱερὰν πόλιν οἰκήσουσιν ἀκτὴν Θρακικὴν ἔνυγρον παρὰ τὸ στόμα τοῦ Πόντου.
Ἐνθα δύο σκύλακες πολὴν λάπτουσι θάλασσαν
ἔνθα ἰχθύς, ἑλαφὸς τε νομὸν βόσκοντα εἰς αὐτόν».

Καὶ αὐτὰ μὲν εἶπεν ὁ Ἀπόλλων διὰ τὸ Βυζάντιον, αὐτὰ δὲ λέγει καὶ ἡ μυθολογία. Ἡ ἀλήθεια ὁμως ἐκ πάντων τούτων φαίνεται νὰ εἶναι ὅτι τολμηρὸς θαλασσοπόρος ἀπὸ τὸ Ἄργος ἢ ἀπὸ τὰ Μέγαρα, πού ἔφερε τὸ ὄνομα Βύζας, κατέπλευσεν εἰς τὴν Μεσόγειον, ἐπιζητῶν νὰ εὕρῃ διὰ νὰ κατοικήσῃ ἐμπορικὸν καὶ πλοῦσιον τόπον. Πράγματι δὲ ἐγκατεστάθη εἰς τὸν μυχὸν τοῦ κόλπου πού εὐρέθη καὶ κατόπιν προεξέταθη εἰς τὴν ἀκρὰν, τὴν λεγομένην Λυγῶν. Τότε πιθανῶς διὰ νὰ ἀσφαλίῃ τὴν θέσιν του νυμφεῖται, ἴσως καὶ διὰ τῆς βίας, κόρην εὐπατρίδου τινὸς τοῦ τόπου, τὴν Φειδαλείαν, τῆς ὁποίας ἐπίσης τὸ ὄνομα εἶναι συμβολικόν, ὅπως λέγει ὁ Σκαρλάτος Βυζάντιος, ἀποτελούμενον ἀπὸ τὰς λέξεις φειδῶ καὶ ἀλιεία.

Τὴν ἀκριβῆ τοποθεσίαν τοῦ Βυζαντίου ἡ μυθολογία ἀποδίδει πάλιν εἰς θεϊκὴν ἐνέργειαν. Λέγεται σχετικῶς ὅτι ὁ Βύζας, ὅταν ἀπεφάσισε τὴν ἀνέγερσιν τῆς πόλεως, προσῆλθεν εἰς τὸν ναὸν τῆς Σεμέστρης διὰ νὰ κάμῃ θυσίαν. Θυεὶ λοιπὸν ἐκεῖ ἕνα ταῦρον καὶ ἐν τῷ ἅμα ἐμφανίζεται κατ' ἄλλους μὲν ἱεράς, κατ' ἄλλους δὲ κόραξ, ὁ ὁποῖος ἀνᾶρπάζει τὴν καρδίαν τοῦ θύματος. Ὁ Βύζας τὸ θεω-

εῖ ὡς θεῖον οἰωνὸν καὶ στέλλει παντοῦ νὰ παρακολουθήσῃσαν πού θὰ μετακομίσῃ τὴν καρδίαν. Πράγματι τὴν ἐπομένην πληροφορεῖται ὅτι ὁ ὄρνις κατῆλθεν εἰς τὸ Βοσπόριον Ἀκρωτήριον εἰς τὴν Χερσόνησον τῆς Θράκης, ἀπέναντι ἀπὸ τὴν Χρυσόπολιν. Ἐκεῖ ἐγκαθίσταται τώρα καὶ ὁ Βύζας καὶ ἀρχίζει μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τοῦ Ἀπόλλωνος τὴν ἱδρῶσιν τοῦ μεγάλου καὶ περικαλλοῦς ἄστεως, πού τὸ περιτείχει μὲ τεῖχη ἰσχυρὰ καὶ μεγαλοπρεπῆ, τὰ «θεσκότατα» κατὰ τὸν Ζώσιμον, διὰ τὰ ὁποῖα πάλιν ὁ Στράβων λέγει ὅτι «ἰδρυθῆναι αὐτὰ ἐχρησιμοδότησεν ὁ Ἀπόλλων».

Ἄς ἀφήσωμεν τώρα τὸ Βυζάντιον ἀπὸ τὴν 26ην ἢ 27ην ὀλυμπιάδα, τὴν ἐποχὴν δηλαδὴ τοῦ Βύζα, νὰ ὀποση διαφόρους ἐπιδρομάς καὶ καταστροφὰς ἀπὸ τοὺς Ἀθηναίους, τοὺς Λακεδαιμονίους, τοὺς Μακεδόνας, τοὺς Πέρσας, τοὺς περιόικους βαρβάρους, τοὺς Ρωμαίους καὶ τοὺς ἄλλους ξένους. Τὸ ὄνομά του διατηρεῖ μέχρι τῆς ἐποχῆς τοῦ Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου, ὁ ὁποῖος ἐπὶ ἀστικατέστησεν, ὀνομάσας αὐτὸν Κωνσταντινούπολιν.

Μὲ τὴν ἐπιθείαν τοῦ ὁ Κωνσταντῖνος νὰ ἀνορθώσῃ τὴν ἑσπέραν τοῦ Ρωμαϊκοῦ Κράτους ζητεῖ καὶ τὴν ἐν καταστάσει ταπικὸν κέντρον ἐνείκει ἀναθεῖναι. Τὸ κέντρον αὐτὸ νῆτο εὐνοῦν νὰ εἴναι ἡ πόλις. Ἐπῆρε αὐτὸ νὰ εὐνοῦνται ἐπὶ ὅσοι ἐπὶ ἐρωτικῆ προσελάξει πρὸς τὴν Ἀσίαν, ἐκτελετὴ τὴν ἰδίαν, ἀλλ' ἐγκαταλείπει τὴν ἀκρὰν ἐπὶ τὴν ὅταν βλέπῃ τὸ παλαιὸν Βυζάντιον. Τὸ ἐπὶ καιρὸν τῆς θέσεως καὶ ὁ καιρὸς ἡμετέρας τοῦ μαγευτικῶν Βοσπόρου, πού ἐπῆρε τὰ παράλια χωρῶν πλουσιωτάτων καὶ ἐπὶ Προποντίδα, πού εἶναι ὁ θαλάσσιος δρόμος τοῦ Ἁγίου Πελάγους, τὸν παρασύρουσιν. Καὶ ἀποφασίζει

πλέον νὰ τὴν κτίσῃ κάπου εἰς Βυζάντιον. Ὡς καταλληλότερον μέρος εὐρίσκει τὴν Χαλκηδόνα, ἀλλὰ οἱ ἐργάται σταματοῦν τὸ κτίσιμο ἐμπρὸς εἰς νέαν θεϊκὴν ἐπιταγήν. Ἡ Θεοτόκος, ὀπὸ τὴν προστασίαν τῆς ὁποίας θὰ τελεῖ ἡ νέα πόλις, δὲν θέλει τὴν Χαλκηδόνα. Ἄστοι καταβαίνουν ἀπὸ τοὺς οὐρανοὺς, ἀναρπάξουσι τὰ ἐργαλεῖα τῶν οἰκοδόμων καὶ τὰ ῥίχουσι εἰς τὸ παλαιὸν Βυζάντιον. Εἰς τὴν θεϊκὴν αὐτὴν ἐπιταγήν ὀπακοῦει ὁ Κωνσταντῖνος. Βλέπει τὸ Βυζάντιον κατεστραμμένον, αἱ οἰκίαι εἶναι ἐρειπωμένα, τὰ τεῖχη κατεσκαμμένα. Ἀλλὰ δὲν τὸν πτοοῦν ὀλα αὐτὰ. Ὁ Κωνσταντῖνος μὲ τὸν ἀρχιτέκτονα του τὸν Εὐφράταν ἀρχίζει τὴν οἰκοδομήν. Τὰ τεῖχη τὰ καθορίζει ὁ ἴδιος. Βαδίζει ἐμπρὸς καὶ τὸν ἀκολουθοῦσιν οἱ μεγατῆνες του. Μὲ τὸ σκηπτρὸν του καθορίζει τὰ ὄρια τῆς πόλεως, ἀλλ' ἀπομακρύνεται πολὺ. Ὄστε τόσοσιν μεγάλην θὰ γίνῃ ἡ πόλις; διερωτῶνται. Ἀλλὰ ὁ Αὐτοκράτωρ καὶ πάλιν καλύπτει τὴν σκέψιν του μὲ μίαν θεϊκὴν δῆθεν παρῶρησιν. Θέλει ἡ νέα πρωτεύουσα νὰ εἶναι μεγάλη. Νὰ καταλάβῃ τὸν ἰσθμὸν τὸν μεταδὺ Προποντίδος καὶ τοῦ Κερατίου καὶ τοὺς ἐπὶ ἄλφους. Καὶ βαδίζει ἀκόμη χαράσσαν τὰ τεῖχη.

— Ἐως πού θέσποτα; τὸν ἐρωτοῦν ὀσοι τὸν ἀκολουθοῦσιν.

Καὶ αὐτὸς σὲν ὀπυκτωμένους ἀπαντᾷ:

— Ἐως ἂν ὁ ἐμπροσθεν ὀδηγῶν με στή!

Ἄγγελος ἐξ ἀφανῶν τὸν ὀδήγει καὶ αὐτὸς ἀπῆλθεν εἰς αὐτὸν.

Τὴν 11ην Μαΐου τοῦ 330 γενέθλια τὰ ἐγκαίνια τῆς πόλεως ἐν μέσω εὐρῶτων καὶ ἀπὸ τότε ἡ Ἐκκλησία τιμᾷ τὴν ἡμέραν αὐτήν.

Ἄλλ' ἂς ἐπινοαλόσωμεν καὶ ἡμεῖς τὴν φράσιν τοῦ Συναξαριστοῦ:

Γενεθλίων σὲν δεῖ με τιμᾶν ἡμέραν, ἐν σοί, πόλις, τυχόντα τῶν γενεθλίων.

Κ. Χ. Ἄγγ.—

Ὁ Κ. Ε. Ν. ὀποδεχόμενος εἰς τὸ Στάδιον τὴν Α. Β. Υ. τὸν Πρίγκηπα Πέτρον, λοχαγὸν Ρεζίκου ἐν ἐνεργείᾳ.

ΑΙΣΧΥΛΟΝ: ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ

4.

(Συνέχεια)

Ποιός νά τὴν ὀνομάσει μ' ἔτιο ὄνομα πολυμύκη; Μπορεῖ κάποιος ἀβώρητος ποὺ ἀπὸ τὴν μοῖρα τὸ γραφτὸ εἶχε τὴ γλώσσα τοῦ δασκαλεμένη. Ἑλένη! Ἑλένη! Νύφη μὲ ἄμφωτα καὶ αἵματα Περιτριγυρισμένη.

Γιὰτὶ ἀλαφρία μὲ τὴν πνοὴ τοῦ γίγαντα τοῦ Ζέφυρου ἡ Ἑλένη, ξεκίνησεν ἀπὸ τὴν κλίνη τῆς τῆς μισροπλουμισμένης κί' ἔπεισε χάρος γλαυκότης, σ' ἀντρες, καρδιάς καὶ χωριά.

Ἀμέτρητα κυθῆκαν παλληκάρια πίσω ἀπὸ τ' ἄφωνα τοῦ κερανοῦ τῆς γένιας καὶ στοῦ Σιμόνετα τὴν ὄχτη ἄράσανε τὴ δασυμένη νά τὴν ποτίσων μὲ τὸ αἶμα τους, Ἑλένη!

Ε΄.

Ἡ σκηνὴ ἔχει ἀλλάξει τώρα. Στὸ ἴδιο μέρος βρισκόμαστε πάντα, στὴ μεγάλη αὐλὴ τοῦ παλατιοῦ· μὰ τί κόμος ἔχει μαζευτῆ! Ἦρθε ἕδωθεν τὸ ἔταρξ ὁ Ἀγαμέμνων, καὶ ὁ λαὸς συναθροίσθη γύρω του χαράτρη. Πρῶτοι πρῶτοι βέβαια οἱ προύχοντες μὲ τὰ γιορτινά τους, στεφανωμένοι. Ἀπὸ μέρες τώρα καταφτάνουν καράβια γιὰτὶ ὁ στόλος βλέπεισ εἶχε σκορπιστεῖ ἀπὸ τὶς φουρτούνες. Γιουρτάζουν ἐκεῖνοι ποὺ ξαναβλέπουν τοὺς δικούς τους, θρηνοῦν ὅσοι τοὺς ἔχασαν. Οἱ Μυκήνες καὶ τὸ Ἄργος περνοῦνε μέρες καὶ νύχτες ἀλησμόνητες.

Ὡς τόσο σήμερα εἶναι χαρὰ Θεοῦ. Ἥλιος λαμπρὸς φωτίζει τοὺς παρσόνους κάμπους καὶ πέρα τῆς γαληνεμένη θάλασσα. Ἦχοῦνε ἀσάλπιγγες... Ψηλά στὰ ἔξωγιντα λισκατώα οἱ δοῦλοι μαζεμένοι βάδζουν τὸ χέρι ἀντήλιο καὶ παρακολουθοῦν τὸ ἄρμα τοῦ Ἀγαμέμνονα ποὺ τρέχει κί' ἀνεβαίνει καὶ σηκώνει ἄσπρο κουργιαχτὸ στὸ πέρασμά του. Πέρασε τὸ μεγάλο δρόμο, πήρε τὸ στρατὶ ποὺ φέρνει στὸ παλάτι. Ἀφίνουν χαροῦμενη κραυγὴ... — Ἐρχεται ὁ ἀφέντης! Ἐρχεται ὁ ἀφέντης!

Προβάλλει καὶ ἡ Κλυταιμίστρα στὴν πόρτα τοῦ παλατιοῦ. Λάμπει στὴν πορφύρα καὶ τὸ μάλαια. Βαμμένη μὲ τέχνη, ὅπως ἦταν ἡ συνήθεια, ἔτσι ποὺ τὸ πρόσωπό της ξεχωρίζει σάν τριαντάφυλλο ἀπὸ τὴ χαρὰ τάχα. Τὰ μαῦρα τῆς μάτιας πετοῦν σπιθεσ.

Πίσω της ἀκολουθοῦν πολλὲς σκλάβες. Εἶναι φορτωμένες γαλιά, ἀκριθά, κόκκινα γαλιά χνουδατὰ ποὺ ἀξίζουσι ὅσο ἓνας θησαυρὸς. Θὰ τὰ στῶσουν γιὰ νά πατήσῃ ἄπάνω καὶ νά περάσῃ στὸ σπίτι του ὁ νικητῆς.

Ὅσοι βρισκονται στὴ σκηνὴ τούτῃ ἀναρωτιοῦνται βέβαια:

— Τὶ θά γίνῃ, Θέ μου, τώρα; Τὶ θά γίνῃ;

Μαῦρα προαισθήματα ἀνακατάνονται μὲ τὴ χαρὰ. Κάποιος πρέπει νά κἀν προσεχτικὸ τὸ βασιλιά γιὰτὶ ἡ λαμπροστολισμένη τούτῃ γυναῖκα ποὺ στέκει ἐκεῖ ἀκίνητη σάν τὴ μοῖρα καὶ περιμένει, εἶναι ἀλήθεια φοβερῆ. Μὰ πῶς;

Τὸ χρυσομένο ἄρμα περνά ἀπὸ τὴν πόρτα τῶν λεόντων καὶ μπαίνει στὴν ἐσωτερικὴ αὐλῆ.

Ἠ δὲς τονε τὸ γιὸ τοῦ Ἀτρέα! τί ὠραῖος, τί τρομερός! Τὰ μαλλιά του ἀλήθεια ἔχουν ἀσπρίσει λίγο, μὰ τὸ πρόσωπό του λάμπει ἀπὸ περηφάνεια κί' αὐτοπεποιθησι.

Ζήτω! Ζήτω! φωνάζουν ὁλοῦθε καὶ μαζεῦνται γύρω ἀπὸ τὸ ἄρμα νά δοῦνε ἀπὸ κοντὰ τὸ βασιλιά ἄρμα. Ἄγγιζουσι τὰ πόδια του, νά πιστεύωμ, ὄχι μόνον τὰ πόδια μὰ καὶ οἱ ἄλλες αἰσθησεσ πῶς δὲν εἶναι βέβαια.

Ὁ Πρωτόγερος προσηύχεται μὲ δακρυσμένα βήβαια ποίεισ τὸ λόγο. Προσεύεστε τὰ γόνια του. Προσηύχονται οἱ ἄλλοι. Λέει. Μὴ μπιστεῦσασι ἄνθρωποι στὰ τὶ παρσόνισαίεσι ἡ δύμη, μὰ κοιτῶσεσ τὰ καράβια τῆς τὶ κρύβεισ τὰ κάρσους.

Τὰ λόγια τούτα βέβαια εἶναι μιὰ σωστὴ ἔστω καὶ ἀσάφεια καταγγελία. Ὅμως ἔχει τὴν τέχνη νά τὴν ἔτσι ποὺ κανέναν νά μὴν ἐαφισσοῦν καὶ ὁ ἴδιος νά μὴν ἐκτίθεται καθόλου. Φαίνεται σὰ μιὰ συμβουλή ποὺ ἔχει τὸ δικαίωμα βέβαια, σὰ γέρος ποὺ εἶναι, νά πῃ τὸ νεώτερό του.

Πῶς νὰ σὲ πῆ κανεῖς καὶ πῶς νὰ σὲ παινήσῃ τ' Ἀτρέα γενία, τῆς τρωας νικητῆ καὶ βασιλιά μου,

Παράστασις ἀρχαίου ἀγγείου, ποὺ εἰκονίζει τὸν Ἀγαμέμνονα δταν δὴνηγῆ τῆς Βρισηῖδα στὴ σκηνὴ του.

ποὺ οὔτε μεγάλο οὔτε μικρὸ τὸ παινεμὰ του [νὰ φαῖν].

Γιὰτὶ τὸ ξέρω ποὺ οἱ θνητοὶ πέρα ἀπὸ τὸ δικίο προτιμοῦν κείνο ποὺ τοὺς [ἀρέσει. Κί' εἶναι ὁ καθένας πρόθυμος γί' αὐτὸν ποὺ [δυστυχεῖ

νὰ κλαίῃ καὶ νὰ στενάξῃ καὶ λύπη τὴν καρδιά του, ἀς μὴ σπαράξῃ. Κί' ἄλλος μὲ τὸ χαροῦμενο γιὰ νά χαρῆ τ' ἀγέλαστο τὸ πρόσωπό του βιάζει.

Ὁ ἀξίος ὅμως ἀρχηγὸς δὲν εἶναι μπορετὸ νά γελασθῇ τὴν ὄμῃ βλέποντας τ' ἀνθρώπου ποὺ τάχα φαίνεται καλόγνωμος μὲ εἶναι ἡ ἀνάτη του ἀγατῆ.

Ἐγὼ, σάν κίνησε ὁ στρατὸς γιὰ τὴν Ἑλένη, — γιὰτὶ νά σοῦ τὸ κρῶμα τάχα; —

μου φάνησ ἀντρες ἀσκεφτοσ ποὺ τὸ μυσλὸ του δὲν τὸ κυβερνοῦσε καὶ ἄσφρος ἀναφλέκτο μονάχα γιὰ νά σκοτώσῃ ἀνθρώπους τὸν τραβοῦσε.

Ὅμως σὰ βγῆκαν ὅλα σὲ καλὸ ὦ, τώρα πιά ἡ καρδιά μου ἀναγυλλιάζει. Ποῖος δικίος καὶ ποῖος ἀδικὸς τόσοσ καιρὸ τὴν πολιτεία κατακοῦσε νά μάθῃσ πιά. βαρρῶ, ταιριάζει.

Ὁ Ἀγαμέμνωνας σταιατᾶ, κοιτάζει γύρω του.

— Πρῶτα, πρῶτα, λέει, πρέπει νὰ εὐχαριστήσῃ τοὺς θεοὺς γιὰτὶ μὲ βοήθησασι ἀκάστατρωσ τὴν πόρτα. Καίεσαι ἀκόμα ἡ κατημένη πολιτεία, ἡ μόρα τῆς καταστροφῆς τὴν περιζώνει καὶ ἡ στάχη σιγοσηθνοτας σκορπίζει γύρω μωροδικᾶ βεραιά ἀπὸ τὸν παλιὸ τῆς πλοῦτο...

Ἐγὼ γυρίζεσ στὸν Πρωτόγερο. Κατάλαβε τὰ ὀπνοοῦμενα κάτω ἀπὸ τὰ λόγια του, γιὰτὶ εἶναι φρόνιμος μὰ καὶ πονηρός. Ὅχι ἀκριθῶς τὶ συμβαίνει βέβαια, μὰ ὅτι κατὶ συμβαίνει. Εἶναι φυσικὸ ἄλλως τε νάχῃ ἔχτροός. Ὅσο ψηλότερα ἀνεβῆ ἓνας ἄνθρωπος τόσο οἱ ἄδμοιοί του τὸν φθονοῦν... Καὶ ποῖος βρισκεται ψηλότερα του αὐτὴ τὴ στιγμή;

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ

Ὅσο γιὰ σένα καὶ τὴ γνώμη καὶ τὰ λόγια κρατῶ στὸ νοῦ μου κί' εἶμαι σύμφωνος μαζί σου.

Γιὰτὶ σὲ λίγοσ δὴθηκε ἀνθρώπους τούτο νά μὴ ζουλεύουσι τὴν καλοτυχία του φίλου κί' ἡ ζούλια μέσα στὴν καρδιά στάζει φαρ- [μακί

καὶ τοῦ ἄρρωστου τὰ βάσανα τ' ἀναδιδυλοῦναι καὶ μιὰ γιὰ τὴ δικὴ του συμφορὰ λυπάται καὶ μιὰ θωρώντας τοῦ γειτόνου τ' ἀγαθά.

Εἶναι ὁ παθὸς μαθὸς, γιὰτὶ πολλοὺς γνωρίζω ποὺ ἀγάπη μοῦ ἔδειχσαν μεγάλη κί ὅμως ἦταν ἡστικός καὶ ζωγραφία ποὺ πέφτει σὲ κἀπρέ- [ψη

Μόνον ὁ Δυσσέας ποὺ μὲ ἀκούθησε ἀθελὰ του μιὰ κί' ἦρθε φάνηκε ὕστερα πρόθυμος φίλος τὸ διαλατῶ κί' ἄν ἐχ κί' ἄν ἐχ πιά πεθάνει.

Γιὰ τὰ λοιπᾶ, γιὰ τοὺς θεοὺς καὶ γιὰ τὴν [πόλη σὲ σύναξη μὲ κοινή ἐγνοιᾶ θὰ σκεφτοῦμε.

Καὶ πρέπει νὰ ξετάσομε: καλὸ δ, τι στέκει, καλὸ κί' ἀνέγγιχτο γιὰ πάντα ν' ἀπομεινῇ. Κί' ἄν εἶναι κατὶ ποὺ χρειάζεται ἐμερπίσ μὲ στάχσον ἄρρω τὸ κόψομε ἡ τὸ κόψομε νά τὸ νοισσοῦμε, τὸ κακὸ μὴν ἀφορμήσει.

Καὶ τώρα μπαίνω στὸ παλάτι μου τὸ πατρικὸ κί' ἡ νικητῆ μὲ ἀκούθησε ἀμπετοι νά μπειν.

Τὸ πλῆθος παραμερίζει γιὰ νά μωρὴσῃ νά προχωρήσῃ ὁ βασιλιάς κατὰ